

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoKR/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120211512
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:4120211512.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovič, v právnej veci žalobcu: JUDr. Erik Bilský, Veselé 377, 922 08 Veselé, IČO: 40 046 966, správca úpadcu: HLIVASPOL, s.r.o. v konkurze, Forgáčova bašta 7, 940 02 Nové Zámky, IČO: 36 554 367, proti žalovanému v 1. rade: Š. C.M., T.. XX.XX.XXXX, H. N. XXXX/XXX, XXX XX Š., zast. JUDr. Anna Kohajdová, advokátka, Forgáčova bašta 7, 940 01 Nové Zámky, IČO: 42 209 625, žalovanému v 2. rade: Á. B., T.. XX.XX.XXXX, H. H. Ú.. XXX, XXXX H., I. M., o určenie neúčinnosti právneho úkonu a zaplatenie sumy 250.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 30Cbi/5/2020-313 zo dňa 02.08.2022, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Nitra č.k. 30Cbi/5/2020-313 zo dňa 02.08.2022 potvrdzuje.

II. Žalovaný v 1. rade má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

III. Žalovanému v 2. rade sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“), prvým výrokom zamietol žalobu, druhým výrokom priznal žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v plnej výške a tretím výrokom nepriznal žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne posúdil s poukazom na ust. § 206n ods. 1, § 57 ods. 2, § 57 ods. 1, 3 a 4, § 60 ods. 1, 2 a 3, § 62 ods.1, 2, 4 a 5, § 3 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 písm. a) a b), § 9 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), § 531 ods. 1, § 115 ods. 2, 4 a 10 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V rozhodnutí uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd určí, že Zmluva o prevzatí dlhu, uzavretá dňa 17.08.2016, medzi žalovaným v 1. rade: Š.U. C., ako pôvodným dlžníkom, žalovaným v 2. rade: Á. B., ako preberajúcim dlžníkom a úpadcom: HLIVASPOL, s.r.o., IČO: 36 554 367, ako veriteľom, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného v 2. rade ako preberajúceho dlžníka prevziať dlh žalovaného v 1. rade, ako pôvodného dlžníka, voči úpadcovi HLIVASPOL, s. r. o., ako veriteľovi z titulu Zmluvy o pôžičke č. 25022013 zo dňa 25.02.2013, uzavretej medzi úpadcom HLIVASPOL, s.r.o., ako veriteľom, a žalovaným v 1. rade, ako dlžníkom, na základe ktorej úpadca HLIVASPOL, s.r.o. poskytol žalovanému v 1. rade pôžičku vo výške 150.000,- eur s úrokom vo výške 1% p. a., s dátumom splatnosti 24.02.2020, a z titulu Zmluvy o pôžičke č. 28112014 zo dňa 28.11.2014

uzavretej medzi úpadcom HLIVASPOL, s.r.o. ako veriteľom a žalovaným v 1. rade ako dlžníkom, na základe ktorej úpadca HLIVASPOL, s.r.o. poskytol žalovanému v 1. rade pôžičku vo výške 100.000,- eur s úrokom vo výške 1 % p.a. s dátumom splatnosti 31.12.2020, je neúčinná voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu HLIVASPOL, s.r.o. Ďalej žiadal, aby bol žalovaný v 1. rade povinný zaplatiť žalobcovi do konkurznej podstaty úpadcu HLIVASPOL, s.r.o., peňažnú náhradu vo výške 250.000,- eur s úrokom vo výške 1 % ročne zo sumy 150.000,- eur od 25.02.2013 do zaplataenia a zo sumy 100.000,- eur od 28.11.2014 do zaplataenia, na konkurzný účet.

3. Súd mal za nesporné, že správca úpadcu sa žalobou zo dňa 15.10.2020 domáhal vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu HLIVASPOL, s.r.o. a to Zmluvy o prevzatí dlhu, uzatvorenej dňa 17.08.2016 medzi žalovaným v I. rade: Š. C., ako pôvodným dlžníkom, a žalovaným v 2. rade: Z. B.R., ako preberajúcim dlžníkom a úpadcom: HLIVASPOL, s.r.o., ako veriteľom, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného v 2. rade, ako preberajúceho dlžníka prevziať dlh žalovaného v I. rade, ako pôvodného dlžníka, voči úpadcovi HLIVASPOL, s.r.o. ako veriteľovi z titulu Zmluvy o Pôžičke č. 25022013 zo dňa 25.02.2013, ktorá bola uzatvorená medzi úpadcom HLIVASPOL s.r.o., ako veriteľom, a žalovaným v 1. rade, ako dlžníkom, na základe ktorej úpadca HLIVASPOL s.r.o. poskytol žalovanému v 1. rade, ako spoločníkovi, pôžičku vo výške 150.000,- eur s úrokom vo výške 1 % p.a. s dátumom splatnosti 24.02.2020, a z titulu Zmluvy o pôžičke č. 28112014 zo dňa 28.11.2014 uzavretej medzi úpadcom HLIVASPOL, s.r.o., ako veriteľom a žalovaným v 1. rade, ako dlžníkom, na základe ktorej úpadca HLIVASPOL, s.r.o. poskytol žalovanému v 1. rade, ako spoločníkovi, pôžičku vo výške 100.000,- eur s úrokom vo výške 1 % p.a. s dátumom splatnosti 31.12.2020. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi do konkurznej podstaty úpadcu peňažnú náhradu vo výške 250.000,- eur s úrokom vo výške 1 % ročne zo sumy 150.000,- eur od 25.02.2013 do zaplataenia a zo sumy 100.000,- eur od 28.11.2014 do zaplataenia na konkurzný účet. Tvrdil, že úpadca bol v čase uzavretia Zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016 v úpadku vo forme platobnej neschopnosti, pretože v zmysle Účtovnej závierky zostavenej k 31.12.2015 mal záväzky v celkovej výške 1.893.872,- eur a bolo ukrátené uspokojenie splatných pohľadávok veriteľov, z ktorých si do konkurzného konania úpadcu prihlásili pohľadávky traja veritelia Duna-Dráva Cement Kft., J. O. - ŠPECIÁL - TRANS, Daňový úrad Nitra, ktorých pohľadávky v časti istiny splatnej do 17.08.2016 boli v celkovej výške 1.307.085,33 eur.

4. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade uviedol, že mu súd doručoval žalobu s prílohami, ktoré dal ustanoveným tlmočníkom a prekladateľom preložiť do jazyka maďarského. Zároveň ho súd vyzval na zvolenie právneho zástupcu v zmysle § 90 ods. 1 a 2 CSP. Žalovanému v 2. rade sa žalobu s výzvou nepodarilo doručiť na adresu jeho trvalého pobytu v Maďarsku. Súd preto postupoval v zmysle § 106 ods. 3 CSP a týmto spôsobom doručoval žalovanému v 2. rade žalobu s prílohami, s poučením ako aj výzvu a termíny pojednávania s poučením. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril, ani si nezvolil právneho zástupcu.

5. Súd v prvom rade skúmal, či žaloba bola podaná v lehote v zmysle § 57 ods. 2 ZKR a § 60 ods. 3 ZKR. Konkurz na majetok dlžníka bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 30K/2/2019-177 zo dňa 08.10.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.10.2019. Žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu bola na súd prijatá dňa 15.10.2020, teda v lehote do jedného roka od vyhlásenia konkurzu, nakoľko posledným dňom na podanie žaloby bol deň 16.10.2020 (16.10.2019 + 1 rok = 16.10.2020). Konkurzné konanie na majetok dlžníka bolo začaté uznesením OS Nitra sp. zn. 30K/2/2019 zo dňa 06.05.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15.05.2019. Právny úkon, ktorý odporoval správca úpadcu bol vykonaný dňa 17.08.2016, teda v období piatich rokov pred začatím konkurzného konania (15.05.2019 - 15.05.2014).

6. Ďalej súd skúmal aktívnu a pasívnu legitímáciu strán sporu. Aktívna legitímácia žalobcu vyplývala z citovaného ustanovenia § 62 ods. 5 ZKR. Pasívna legitímácia žalovaných vyplývala z ustanovenia § 62 ods. 1 ZKR a bola preukázaná Zmluvou o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016.

7. Z uznesenia Okresného súdu Nitra sp. zn. 30K/2/2019-177 zo dňa 08.10.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.10.2019, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka, súd mal za preukázané, že išlo o veriteľský návrh, ktorý podala veriteľka J. O.T. - ŠPECIÁL - TRANS, ktorá mala voči dlžníkovi pohľadávky po lehote splatnosti približne vo výške 128.957,12 eur. Išlo o pohľadávky po lehote splatnosti viac ako 30 dní.

8. Okrem tohto veriteľa mal dlžník ďalších veriteľov, a to: spoločnosť DDC Kft. (Duna - Dráva Cement), ARDIS a.s. Žiar nad Hronom, F. Y., T. S. XX.XX.XXXX. Dlžník na výzvu súdu v konaní sp. zn. 30K/2/2019 neosvedčil platobnú schopnosť a nepredložil dôkazy, ktoré by vyvrátili domnienku platobnej neschopnosti. Právny úkon neúčinnosti ktorého sa žalobca domáhal, bol zo dňa 17.08.2016, teda z obdobia, kedy dlžník nebol schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi. Z uvedeného dospel súd k záveru, že dlžník v čase vykonania odporovaného právneho úkonu, t.j. dňa 17.08.2016 bol v úpadku vo forme platobnej neschopnosti - bol platobne neschopný. Žalobca tvrdil, že v čase vykonania odporovaného právneho úkonu (17.08.2016) mal dlžník veriteľov, ktorí si v konkurznom konaní prihlásili prihláškami svoje pohľadávky. Z prihlášok iných veriteľov vyplývalo, že časť prihlásených pohľadávok veriteľov bola po lehote splatnosti viac ako 30 dní, ku dňu uzatvorenia Zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016, a teda v období uzatvorenia odporovaného právneho úkonu mal dlžník viac ako jedného veriteľa, ktorého pohľadávky boli po lehote splatnosti viac ako 30 dní.

9. Žalobca tvrdil, že právnym úkonom dlžníka zo dňa 17.08.2016 - Zmluvou o prevzatí dlhu, boli ukrátené pohľadávky veriteľov Duna - Dráva Cement Kft, J. O. - ŠPECIÁL - TRANS, Daňový úrad Nitra, ktorí si v konkurznom konaní prihlásili svoje pohľadávky. Žalobca poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) zo dňa 26.03.2019 sp. zn. 3Obdo/59/2018. K právnemu úkonu Zmluve o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016 uskutočnenému medzi dlžníkom a ním spriaznenou osobou, súd uviedol, že s poukazom na ustanovenia ObZ, mal súd za preukázané, že Zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 17.08.2016, previedol Š. C. svoj obchodný podiel vo výške 100 % na nadobúdateľa: ETOILE DEVELOP Kft. vo výške 65.638,- eur a na Á. B. vo výške 750,- eur. Z uvedeného vyplývalo, že išlo o prevod väčšinového obchodného podielu, ktorého účinky nastali až zápisom do obchodného registra, t.j. dňom 14.10.2016. Až týmto okamihom nastávajú všetky dôsledky prevodu väčšinového obchodného podielu (nadobudnutie postavenia spoločníka, splnenie vkladovej povinnosti, ručenie za záväzky spoločnosti a pod.). S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že do zápisu nových spoločníkov spoločnosti HLIVASPOL s.r.o. do obchodného registra OS Nitra, nenadobudli noví spoločníci postavenie spoločníkov. Táto skutočnosť svedčí tvrdeniu žalobcu, že Š. C. mal ku dňu 17.08.2016 - uzavretiu zmluvy o prevzatí dlhu - v právnickej osobe (spoločnosti HLIVASPOL s.r.o.) kvalifikovanú účasť v zmysle § 9 ods. 3 ZKR a bol teda spriaznenou osobou právnickej osoby v zmysle § 9 ods. 1 písm. b) ZKR.

10. Uvedená skutočnosť podľa názoru súdu preukázala, že Zmluva o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016 bola právnym úkonom (na základe trojstrannej zmluvy medzi doterajším a novým dlžníkom a veriteľom) urobeným v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, na základe čoho nemožno súhlasiť s tvrdením PZ žalovaného v 1. rade, že účastníkom právneho úkonu - zmluvy o prevzatí dlhu - nie je ani na jednej strane právnická osoba, a teda že použitie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. a), b) ZKR a príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka neprichádza v tomto prípade do úvahy. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2019, sp. zn. 3 Obdo/59/2018, na ktoré poukazoval žalobca.

11. Pre odporovateľnosť sa vyžaduje, aby dlžník urobil právny úkon s úmyslom ukrátiť svojich veriteľov, a tento úmysel musel byť druhej strane známy. Úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany právneho úkonu o tomto úmysle sa zákonom predpokladá vtedy, ak dlžník (spoločnosť HLIVASPOL s.r.o.) urobil právny úkon v prospech osoby s ním spriaznenej (Š. C.). Dôkaz opaku v súdnom konaní je na odporcovi, ktorým je spravidla druhá strana právneho úkonu alebo osoba, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporca musí preukazovať buď neexistenciu úmyslu dlžníka ukrátiť uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov alebo to, že o dlžníkovom úmysle nevedel. Žalovaný v 1. rade vo svojich vyjadreniach tvrdil, že dlžník takýto úmysel nemal, avšak toto tvrdenie hodnoverným spôsobom nepreukázal. Nakoľko nebol preukázaný opak v súdnom konaní, a žalobca tento úmysel preukazovať nemusel, ani vedomosť druhej strany o tomto úmysle, úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sa predpokladal. Súd pri rozhodovaní vychádzal aj rozhodnutia zverejneného v ZSR 5/2019-52.

12. Pokiaľ išlo o naliehavý právny záujem, ktorý mal žalobca v konaní preukázať, podľa vyjadrenia PZ žalovaného v 1. rade k tomu súd uviedol, že v tomto prípade išlo o žalobu v zmysle § 137 písm. d) CSP - aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, ktorým je v tomto prípade zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Nakoľko nešlo o žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP, nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na určení neúčinnosti právneho úkonu.

Súd mal za to, že výrokom II. žaloby (ktorým sa domáhal žalobca, aby bol žalovaný v 1. rade povinný zaplatiť žalobcovi do konkurznej podstaty úpadcu HLIVASPOL, s.r.o., so sídlom: Forgáčova bašta 7, 940 02 Nové Zámky, IČO: 36 554 367, peňažnú náhradu vo výške 250.000,- eur s úrokom vo výške 1 % ročne zo sumy 150.000,- eur od 25.02.2013 do zaplataenia a zo sumy 100.000,- eur od 28.11.2014 do zaplataenia), sa mal žalobca domáhať zaplataenia uvedenej peňažnej náhrady do konkurznej podstaty úpadcu, od žalovaného v 2. rade, ktorý prevzal dlh v celkovej výške 250.000,- eur aj s príslušenstvom a nastúpil na miesto pôvodného dlžníka (žalovaného v 1. rade).

13. Súd pri rozhodovaní vychádzal z rozhodnutia NS SR zverejneného v zbierke stanovísk NS SR č. 3/2016, z rozhodnutia NS SR 1Obdo 70/2019, z rozhodnutia NS SR 2Obdo 41/2020. Žalobca poukazoval na účtovnú závierku úpadcu ku dňu 31.12.2015, v zmysle ktorej mal úpadca záväzky v celkovej výške 1.893.872,- eur a malo byť ukrátené uspokojenie splatných pohľadávok veriteľov, z ktorých si do konkurzného konania úpadcu prihlásili pohľadávky traja veritelia, ktorých pohľadávky v časti istiny splatnej do 17.08.2016 boli v celkovej výške 307.085,33 eur, čím mal byť splnený predpoklad v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, podľa ktorého odporovať možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Správca poukázal na súpis majetku konkurzných podstát vyhotovený ku dňu 15.10.2020, v ktorom bol celkovo zapísaný majetok v súpisovej hodnote 1.015.233,80 eur, z toho do súpisu majetku všeobecnej podstaty je zapísaný majetok v celkovej výške 1.012.233,80 eur a do súpisu majetku oddelenej podstaty je zapísaný majetok v celkovej súpisovej hodnote 3.000,- eur.

14. Správca neuviedol hodnotu majetku dlžníka pred účinnosťou odporovaného právneho úkonu Zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016, resp. rozsah jeho majetku a neporovnal stav jeho majetku po účinnosti odporovaného právneho úkonu, vo väzbe na existujúce pohľadávky veriteľov, čím súd nemal za preukázané splnenie základnej hmotnoprávnej podmienky vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR, na základe čoho nemohol byť žalobca v konaní o odporovanie právneho úkonu úspešný. Nakoľko žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, a v konaní neboli kumulatívne splnené všeobecné a osobitné predpoklady úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu, súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

15. Nad rámec uvedeného súd k veci uviedol, že v súdnom konaní vedenom na OS Nové Zámky pod sp. zn. 14Cb 89/2017 bolo konanie právoplatne skončené dňa 14.02.2020, v spojení s rozsudkom KS Nitra č.k. 15Cob 102/2019-331 zo dňa 01.10.2019. Rozsudkom súd určil, že nehnuteľnosti úpadcu vedené na LV č. XXXX, neboli zaťažené záložným právom veriteľa DDC Kft. V konaní vedenom pod sp. zn. 9C 113/2017, ktoré bolo PP skončené dňa 09.07.2019, v spojení s rozsudkom KS Nitra č.k. 6Co 130/2018-479, zo dňa 13.06.2019, bolo určené, že nehnuteľnosti úpadcu zapísané na LV č. XXXX neboli zaťažené záložným právom veriteľa DDC Kft. Ďalej bolo určené, že záložným právom neboli zaťažené ani hnutelné veci úpadcu. Nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX v rámci dražby organizovanej správcom č. N 184/2020 zo dňa 27.11.2020 nadobudol nový vlastník, ako vyplýva z aktuálneho výpisu z LV č. XXXX.

16. Súd uviedol, že zamietnutie žaloby žalobcu znamenalo úspech žalovaných v konaní. Žalovaní mali v konaní plný úspech. Súd rozhodol tak, že priznal žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Súd žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal napriek tomu, že bol v konaní úspešný, nakoľko mu v konaní nevznikli žiadne trovy.

17. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že odvolanie podáva v celom rozsahu a z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Mal za to, že súd nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že nie vlastnou vinou nemal k dispozícii presné informácie o majetku úpadcu v čase uzavretia odporovaného právneho úkonu a mal za to, že rozsah majetku úpadcu v čase uzavretia odporovaného právneho úkonu do času vyhlásenia konkurzu sa nemenil, a teda je potrebné vychádzať z rozsahu a hodnoty majetku podliehajúceho konkurzu. Namietal, že súd mal prihliadať na špecifický charakter odporovaného právneho úkonu - zmluvy o prevzatí dlhu, kedy pohľadávka úpadcu účtovne naďalej existovala v rovnakej výške pred, i po uzavretí zmluvy. Avšak zníženie hodnoty majetku úpadcu a ukrátenie veriteľov po uzavretí odporovaného právneho úkonu spočívalo vo faktickej nevyožiteľnosti pohľadávky úpadcu vo výške 250.000 eur od osoby preberajúcej dlh, t.j. od žalovaného v 2. rade, pričom túto skutočnosť žalobca tvrdil už v žalobe a z dostupných a vykonaných dôkazov bolo preukázané, že žalovaný v 2. rade nemal skutočný záujem na podnikaní úpadcu. Zdôraznil, že v predmetnom špecifickom prípade sa zníženie hodnoty majetku neprejavilo okamžite, ako pri scudzení majetku, ale až uplynutím času, kedy

bolo jednoznačne zrejmé, že žalovaný v 2. rade negeneroval žiaden príjem, z ktorého by mohol zaplatiť záväzky voči spoločnosti, čím sa znížila likvidná hodnota pohľadávky úpadcu a stala sa nevymáhateľnou. Považoval za nesprávne zamietnutie žaloby, pretože súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, na základe čoho súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vyslovil presvedčenie, že takéto skutkové zistenie súdu znamená, že nesplnenie zákonných povinností žalovaným v 2. rade je posudzované v neprospech žalobcu a v neprospech žalovaného v 1. rade, ktorý jediný mal z odporovaného právneho úkonu prospech, spočívajúci v zbavení sa vlastného dlhu.

18. Mal za to, že v konaní preukázal zníženie hodnoty majetku úpadcu v dôsledku vykonania odporovaného právneho úkonu ako aj skutočnosť, že ani zvyšný majetok úpadcu po účinnosti odporovaného právneho úkonu nepostačoval na uspokojenie pohľadávok veriteľov splatných v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, pretože z týchto pohľadávok boli prihlásené do konkurzu pohľadávky splatné k 17.08.2016, v celkovej výške istiny 1.307.085,33 eur, ktoré nebudú uspokojené v celom rozsahu ani v konkurze, pretože z doterajšieho výťažku 668.263,10 eur zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu budú uspokojené iba pomerne.

19. Záverom preto požiadal, aby odvolací súd zmenil v súlade s ust. § 388 CSP, v spojení s ust. § 392 CSP rozsudok tak, že určí neúčinnosť Zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016 voči veriteľom prihláseným do konkurzného konania úpadcu HLIVASPOL, s.r.o., IČO: 36 554 367. Zároveň určí, že žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi do konkurznej podstaty úpadcu HLIVASPOL, s.r.o., IČO: 36 554 367 peňažnú náhradu vo výške 250.000 eur s úrokom vo výške 1 % z omeškania ročne zo sumy 150.000 eur od 25.02.2013 do zaplataenia a zo sumy 100.000 eur od 28.11.2014 do zaplataenia na konkurzný účet.

20. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý mal za to, že žalobca neuviedol dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, kde by malo ísť o nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Zdôraznil, že súd žiadnym spôsobom nepochybil pri svojom hodnotení výsledkov dokazovania a správne argumentoval vo svojom rozhodnutí. Ako súd uviedol, žalobca bol povinný preukázať hodnotu majetku dlžníka pred účinnosťou právneho úkonu - uzatvorením Zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016 a sumu pohľadávok veriteľov, ktoré by sa mohli z majetku dlžníka uspokojovať. Išlo o elementárny predpoklad úspešnej odporovacej žaloby. Zároveň podotkol, že k splneniu hmotnoprávneho predpokladu vyplývajúceho z § 57 ods. 4 ZKR nestačí len poukazovanie na účtovnú evidenciu, resp. závierku úpadcu. Žalobca neuviedol hodnotu majetku dlžníka pred účinnosťou odporovaného právneho úkonu - Zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016, resp. rozsah jeho majetku a neporovnal stav jeho majetku po účinnosti odporovaného právneho úkonu vo väzbe na existujúce pohľadávky veriteľov, čím súd nemal za preukázané splnenie základnej hmotnoprávnej podmienky vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR, na základe čoho nemohol byť žalobca v konaní o odporovanie právneho úkonu úspešný. Ničím nebolo preukázané, že bola trhová hodnota majetku v čase vykonania úkonu, ktorému sa odporuje nižšia ako účtovná hodnota. Z praxe je známe, že obchodné spoločnosti predávajú nehnuteľné majetky za vyššiu sumu, než je účtovná hodnota a tiež je známe, že správcovia konkurzných podstát predávajú nehnuteľnosti výrazne nižšie, ako je účtovná hodnota.

21. Začatie konkurzného konania a prípadné neposkytnutie súčinnosti žalovaným v 2. rade nemôže byť v žiadnom prípade na ťarchu žalovaného v 1. rade. Uviedol, že nemal k dispozícii presné informácie o majetku úpadcu v čase uzavretia odporovaného právneho úkonu. Zároveň sa domnieval, že rozsah majetku úpadcu sa od 17.8.2016 do 16.10.2019 nemenil. Na ničím nepodložených úvahách žalobcu súd nemôže stavať svoje rozhodnutie. Ďalej žalobca namietal, že súd pri posudzovaní zníženia hodnoty majetku úpadcu po účinnosti odporovateľného právneho úkonu mal prihliadať na „špecifický charakter odporovaného právneho úkonu“. Súd však nemôže vo svojom rozhodnutí argumentovať tým, že ide o špecifický charakter odporovaného právneho úkonu, pretože by tým bola narušená právna istota, ktorá je podporovaná rozsiahlou judikatúrou.

22. Pokiaľ ide o postup súdu, poukázal na súdom citované rozhodnutie NS SR 1Obdo/70/2019. Súd riadne vykonal dokazovanie. Aj napriek tomu, že zistil absenciu základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti, veľmi podrobne sa zaoberal s vecou a správne dospel k záveru, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia. V konaní neboli kumulatívne splnené všeobecné a osobitné predpoklady úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu, súd teda žalobu zamietol v celom rozsahu. Poukázal aj na to, že pri vykonávaní dokazovania, ako je zrejmé aj z bodu 102. rozsudku, zisťoval nad rámec svojej povinnosti.

Zároveň žiadal, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalobca, ktorý nad rámec už uvedeného doplnil, že nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v 1. rade, že k splneniu hmotnoprávneho predpokladu vyplývajúceho z § 57 ods. 4 ZKR nestačí len poukazovanie na účtovnú evidenciu, resp. závierku, a kde tvrdil, že ukrátenie veriteľov môže byť preukázané len rozsahom majetku úpadcu pred uzavretím napadnutého úkonu a porovnaním stavu majetku po účinnosti odporovaného právneho úkonu vo väzbe na existujúce pohľadávky. Uviedol, že existencia pohľadávok je preukázaná a žalovaný v 1. rade túto skutočnosť nijak nerozporoval. K tvrdeniu, že nie je naplnený hmotnoprávny predpoklad, vyplývajúci z ust. § 57 ods. 4 ZKR, mal za to, že tento splnený je. Považoval za evidentné, že neprišlo k uspokojeniu pohľadávok veriteľov v príčinnej súvislosti s nespĺnením záväzku žalovaným v 2. rade. Práve to nespĺnenie záväzku predstavuje zmenšenie majetku úpadcu. Mal za to, že žalovaný v 1. rade si pri úrovni svojich životných a podnikateľských skúseností musel byť vedomý, že žalovaný v 2. rade záväzok z prevádzaného dlhu nikdy nesplní. Vo zvyšku zotrval aj naďalej na tom, že udelením súhlasu s prevodom dlhu prišlo k odporovateľnému úkonu, ktorý ukrátil uspokojenie pohľadávok veriteľov.

24. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že z vyjadrenia žalobcu nevyplýva žiadna iná argumentácia, než ktorá bola prezentovaná doposiaľ. Pridržiava sa preto svojich doterajších vyjadrení aj naďalej.

25. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalobcu a vyjadrením žalovaného v 1. rade odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

26. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

27. Podľa § 57 ods. 1 ZKR právne úkony, týkajúce sa majetku dlžníka, sú v konkurze voči veriteľom dlžníka neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje. Veriteľ môže odporovať právnomu úkonu týkajúcemu sa majetku dlžníka, len ak správca v primerane lehote jeho podnetu na odporovanie nevyhovel.

28. Podľa § 57 ods. 2 ZKR právo odporovať právnomu úkonu zanikne, ak sa neuplatní u povinnej osoby alebo na súde do jedného roka od vyhlásenia konkurzu; právo odporovať právnomu úkonu sa považuje za uplatnené u povinnej osoby, len ak povinná osoba toto právo písomne uznala.

29. Podľa § 57 ods. 2 ZKR odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka.

30. Podľa § 57 ods. 4 ZKR odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. V konkurze podľa § 107a ods. 1 platí prvá veta rovnako pre ukrátenie nárokov štátu z prepadnutia majetku.

31. Podľa § 57 ods. 5 ZKR ak pred vyhlásením konkurzu prebiehalo reštrukturalizačné konanie, počas ktorého bol vyhlásený konkurz, pre určenie doby, v ktorej mal byť urobený právny úkon, ktorému možno odporovať podľa tohto zákona, je rozhodujúce začatie reštrukturalizačného konania.

32. Podľa § 59 ods. 1 ZKR zvýhodňujúcim právnym úkonom na účely tohto zákona je právny úkon, ktorým dlžník úplne alebo sčasti splnil peňažnú pohľadávku inak splatnú až vyhlásením konkurzu, zabezpečil svoj záväzok neskôr, ako záväzok vznikol, dohodol úpravu alebo nahradenie svojho záväzku vo svojom neprospech alebo inak neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom.

33. Podľa § 59 ods. 2 ZKR zvýhodňujúcim právnym úkonom na účely tohto zákona je tiež právny úkon, ktorým sa dlžník úplne alebo sčasti vzdal svojho práva, úplne alebo sčasti odpustil dlh svojho dlžníka,

dohodol úpravu alebo nahradenie svojho práva vo svoj neprospech, dohodol alebo inak umožnil zánik svojho práva alebo inak neodôvodnene znevýhodnil seba na úkor svojich veriteľov.

34. Podľa § 59 ods. 3 ZKR zvýhodňujúcemu právnomu úkonu možno odporovať, ak spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka. Ak ide o konkurz podľa § 107a ods. 1 platí, že úpadok dlžníka spôsobil spáchanie trestného činu, za ktorý bol dlžníkovi uložený trest prepadnutia majetku. Ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úpadok dlžníka v čase urobenia zvýhodňujúceho právneho úkonu sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak.

35. Podľa § 59 ods. 4 ZKR ak odsek 5 neustanovuje inak, odporovať možno len tým zvýhodňujúcim právnym úkonom, ktoré boli urobené počas jedného roka pred začatím konkurzného konania. Ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, možno odporovať tiež tým právnym úkonom dlžníka, ktoré boli urobené počas troch rokov pred začatím konkurzného konania.

36. Podľa § 60 ods. 1 ZKR odporovať možno tiež každému právnomu úkonu, ktorým dlžník ukrátil svojich veriteľov (ďalej len „ukracujúci právny úkon“), ak bol urobený s úmyslom dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a tento úmysel bol alebo musel byť druhej strane známy.

37. Podľa § 60 ods. 2 ZKR ak ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak.

38. Podľa § 60 ods. 3 ZKR odporovať možno len tým ukracujúcim právnym úkonom, ktoré boli urobené počas piatich rokov pred začatím konkurzného konania.

39. Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

40. Predmetom prejednávaného sporu bola žaloba o určenie neúčinnosti právnych úkonov uplatnená v zmysle § 57, § 59 a § 60 ZKR (tzv. odporovacia žaloba). Odvolací súd zdôrazňuje správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý v prvom rade skúmal, či bola žaloba podaná v lehote jedného roka od vyhlásenia konkurzu. Rovnako tak bol správny jeho postup, keď určil, že odporovaný právny úkon bol vykonaný v období piatich rokov pred začatím konkurzného konania a preskúmanie aktívnej legitímácie žalobcu a pasívnej legitímácie žalovaného. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so zistenými závermi súdu prvej inštancie.

41. Odvolací súd zastáva právny názor, že pre úspešnosť odporovateľnosti právneho úkonu musia byť splnené všeobecné a osobitné podmienky odporovateľnosti právneho úkonu, a to kumulatívne. Nemenej dôležitá skutočnosť je tá, že právnym úkonom dlžníka musí dôjsť k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Odvolací súd považuje za nesporne zistené, že právny úkon neúčinnosti, ktorého sa žalobca domáhal, bol uskutočnený dňa 17.08.2016, teda vykonaný v období, kedy dlžník nebol schopný plniť aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi za obdobie 30 dní po lehote splatnosti. Súd prvej inštancie preto dospel k správnomu záveru, že dlžník bol v čase vykonania odporovaného právneho úkonu v úpadku - platobne neschopný. Súd skúmal úmysel dlžníka ukrátiť uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov. Mal za to, že nebola preukázaná skutočnosť, že dlžník nemal úmysel ukrátiť veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle ukrátiť veriteľov, preto v konaní prezumoval úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov.

42. Žalobca namietal, že súd v konaní nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V zhode s právnou argumentáciou žalovaného v 1. rade je však nutné konštatovať, že táto podmienka ako jedna zo základných podmienok úspešného odporovania žaloby, teda

preukázanie skutočnosti, že právny úkon ukracuje niektorého z veriteľov dlžníka, nebola preukázaná. Bez preukázania tejto podmienky nie je možné žalobe vyhovieť.

43. Pri posúdení jednotlivých podmienok odporovateľnosti právnych úkonov je potrebné v sporoch vedených na základe žalôb, ktorými bolo uplatnené odporovacie právo, prioritne skúmať naplnenie všeobecných predpokladov odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 ZKR, vo vzťahu ku ktorým povinnosť tvrdenia bez ohľadu na to, ktorá osobitná skutková podstata odporovateľnosti je žalobcom uplatnená. K základným podmienkam odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 57 ods. 1 ZKR patrí preukázanie existencie platného právneho úkonu dlžníka, ktorý sa týka majetku dlžníka a preukázanie ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR.

44. V danom prípade - ako už bolo uvedené, nebola medzi stranami sporná skutočnosť, že Zmluva o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016 bola právnym úkonom, urobeným v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom. Uvedená skutočnosť má za následok, vychádzajúc zo zákonných ustanovení § 60 ZKR, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť druhej strany o tomto úmysle sa predpokladá. Je preto na žalovanom, aby preukázal neexistenciu úmyslu ukrátiť svojich veriteľov alebo skutočnosť, že o úmysle dlžníka ukrátiť svojich veriteľov nemal vedomosť. Žalovaný tak znáša bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie neexistencie úmyslu ukrátiť svojich veriteľov alebo skutočnosť, že o úmysle dlžníka ukrátiť svojich veriteľov nemal vedomosť. V zmysle § 59 ods. 3 ZKR ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, sa predpokladá úpadok dlžníka v čase urobenia zvýhodňujúceho právneho úkonu, ak sa nepreukáže opak. Z uvedeného vyplýva, že skutočnosť, že žalobca, ako správca v konkurze, odporuje právnemu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, má s poukazom na ustanovenie § 60 ZKR za následok, že sa predpokladá úmysel dlžníka (úpadcu) ukrátiť svojich veriteľov ako i vedomosť druhej strany o tomto úmysle, ak sa nepreukáže opak, avšak nezakladá predpoklad, že došlo k ukráteniu veriteľa, čo je základnou podmienkou odporovateľnosti v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Splnenie uvedenej podmienky je povinný preukazovať žalobca, a to už v podanej žalobe. V teórii konkurzného práva sa za ukracujúci právny úkon považuje taký právny úkon, ktorý bol vykonaný úpadcom, pričom viedol k zníženiu hodnoty majetku úpadcu, ktorá spôsobilá, že zostávajúci majetok úpadcu po ukracujúcom právnom úkone už nestačí na uspokojenie tých pohľadávok rôznych veriteľov dlžníka, ktoré existovali v čase ukracujúceho právneho úkonu, pričom ide o veriteľov dlžníka, ktorí svoje pohľadávky prihlásili do konkurzu. Pre úspech v spore bolo zo strany žalobcu potrebné uviesť také skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že dlžník vykonal v sledovanom období právny úkon, na základe ktorého došlo k takému zníženiu majetku, že už nebolo možné v plnej miere uspokojiť veriteľov tých pohľadávok, ktoré existovali ku dňu účinnosti žalovaného právneho úkonu a zároveň ktoré boli prihlásené v konkurze.

45. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov (okrem iných uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25CoKR/5/2013 zo dňa 15.05.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoKR/60/2011 zo dňa 31.07.2012, rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoKR/11/2016, sp. zn. 14CoKR/3/2017, 13CoKR/34/2016, 13CoKR/5/2019) je žalobca ako aktívne legitimovaný subjekt povinný v konaní o uplatnenie odporovacieho práva preukázať, že právny úkon dlžníka k okamihu jeho účinnosti ukrátil ktorúkoľvek, teda čo aj len jednu riadne prihlásenú pohľadávku veriteľa, ktorá existovala v čase, keď právny úkon dlžníka bol uskutočnený, resp. nadobudol účinnosť. Odporovateľnosť súčasne predpokladá existenciu právneho úkonu dlžníka, ktorým dôjde k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, čo znamená, že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude môcť byť pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená buď vôbec alebo čiastočne. Súčasne musí ísť o pohľadávku, ktorá existovala v čase, keď bol úkon dlžníka uskutočnený, resp. nadobudol účinnosť, a ktorá bola v konkurze riadne prihlásená a zistená. Aj v prípade, ak by právnym úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu jeho majetku, nemožno sa domáhať odporovateľnosti, pokiaľ majetok dlžníka, ktorý mu ostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky, nakoľko takýmto úkonom nedochádza k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Stav majetku dlžníka je pritom potrebné skúmať k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, nakoľko len v kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka k uvedenému momentu možno hovoriť o tom, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa.

46. Aplikujúc uvedené na posudzovaný právny stav, bolo na správcovi, aby preukázal ukracujúci úkon v zmysle ust. § 57 ods. 4 ZKR. V tejto súvislosti sa odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 3/2015 pod por. č. 33 - rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, č.k. 25CoKR/2/2014 z 21.07.2014.

47. Odvolací súd konštatuje, že žalobca bol povinný preukázať hodnotu majetku pred uskutočnením odporovaného právneho úkonu - uzatvorením Zmluvy o prevzatí dlhu zo dňa 17.08.2016 a stav jeho majetku po účinnosti odporovaného právneho úkonu v spojitosti na existujúce pohľadávky veriteľov, ktoré by sa mohli z majetku dlžníka uspokojiť. Žalobca dôkazné bremeno v tomto smere neunesol.

48. Vychádzajúc z rozhodovacej činnosti odvolacích súdov je však potrebné uviesť, že: „ úpadok vo forme predĺženia alebo insolvenencie ešte neznamená kvalifikované zmenšenie majetkového substrátu úpadcu a nepreukazuje ukracujúci právny úkon. Úpadok nedáva odpoveď na základnú primárnu hmotnoprávnu podmienku odporovateľnosti právnych úkonov, t.j. či došlo k ukráteniu veriteľov.“ (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKR/34/2020 z 10.3.2021). Ako vyplýva z odôvodnení rozhodnutí súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4CoKR/7/2020 zo dňa 14.4.2022), žalobca musí v konaní preukázať, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaného právneho úkonu už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov, resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka. V tomto smere absentovali skutkové tvrdenia, ktoré by konkrétne špecifikovali zníženie miery uspokojenia konkrétnych veriteľov dlžníka.

49. Záverom je nutné konštatovať, že v predmetnom spore nebola preukázaná jedna zo základných podmienok odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 57 ods. 4 ZKR. Z dôvodu, že nebolo preukázané splnenie uvedenej podmienky odporovateľnosti, nebolo dôvodné skúmanie ďalších podmienok, nakoľko tieto musia byť splnené kumulatívne. Žalobe o určenie neúčinnosti právnych úkonov preto nemôže byť vyhovené, pretože žalobca nepreukázal hodnotu majetku dlžníka pred účinnosťou právneho úkonu zo dňa 17.08.2016 a sumu pohľadávok veriteľov, ktoré by sa mohli z majetku dlžníka uspokojovať, a tak odvolací súd, s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP. rozsudok Okresného súdu Nitra, č.k. 30Cbi/5/2020-313 zo dňa 02.08.2022 potvrdil.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že ho priznal žalovanému v 1. rade, ktorý bol úspešný proti žalobcovi aj v odvolacom konaní. Žalovanému v 2. rade odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že hoci bol aj on procesne úspešný, z konania je zrejmé, že mu žiadne trovy nevznikli.

51. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).